

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2251/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јанковић, адвокат из ..., против тужене Народне банке Србије, из Београда, ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3455/19 од 17.01.2020. године, на седници одржаној 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3455/19 од 17.01.2020. године у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 3400/12 од 31.05.2019. године, није дозволио преиначење тужбе поднеском тужиле од 06.03.2019. године (став први изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиле, тако што је поништио решења тужене .. од 29.12.2009. године, .. од 01.02.2010. године и .. од 17.02.2010. године, којима је тужилца премештена на радно место вишег стручног сарадника у Одсеку за извршавање кредитних обавеза ... Сектора за ..., као и решење тужене .. од 27.01.2010. године и .. од 26.02.2010. године, којим је тужилци утврђена оцена 2.50 за 2009. годину, као незаконита (став други изреке). Обавезао је тужену да врати тужилцу на радно место самосталног стручног сарадника у Одсеку за извршавање кредитних обавеза ... Сектора за ... (став трећи изреке). Обавезао је тужену да тужилци на име накнаде штете плати разлику између зараде коју је тужилца остварила и зараде коју би остварила пре премештаја за период од 01.11.2009. године до 31.08.2016. године и то одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу четвртог изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да суд обавезе тужену да исплати тужилци на име увећане зараде на основу радног учинка за период од 01.11.2009. године до 30.05.2011. године и то одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу петом изреке). Обавезао је

тужену да накнади тужилји трошкове парничног поступка у укупном износу од 266.400,00 динара (став шести изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 3455/19 од 17.01.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 3400/12 од 31.05.2019. године, у делу става другог изреке, којим су поништена решења тужене .. од 19.12.2009. године, .. од 01.02.2010. године и .. од 17.02.2010. године и ставу трећем изреке (став први изреке). Укинуо је пресуду Првог основног суда у Београду П1 3400/12 од 31.05.2019. године, у преосталом делу става другог изреке, којим су поништена решења тужене .. од 27.01.2010. године и .. од 26.02.2010. године, у ставу четвртном и шестом изреке и предмет у том делу упутио истом суду на поновно суђење (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена жалба тужене (став први изреке), тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилја је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5, а у вези члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 – УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 04.03.2010. године.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретности, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14) је прописано да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Одредбом члана 439. ЗПП је прописано да, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према томе, полазећи од природе предмета спора, побијаног дел, где је предмет тужбеног захтева поништај као незаконитог решења о премештају тужилје на радно место вишег стручног сарадника, то се у том делу не ради о парници из радног односа

у спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, због чега ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 439. ЗПП.

Поред тога, како из увода првостепене пресуде не произилази утврђена вредност предмета спора, то се као вредност предмета спора узима износ од 15.000,00 динара, на основу члана 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94, са изменама и допунама).

Како се у овој парници из радног односа у побијаном делу тужбени захтев не односи на новчано потраживање и као вредност предмета спора узима износ од 15.000,00 динара, који износ очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена ни на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 150. став 1. ЗПП је прописано да, суд ће приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Ценећи све околности у конкретној ситуацији, трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, сходно одредби члана 150. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 161. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић